

Kroniek

J.W. van der Jagt

Blijdschap

Als dit nummer verschijnt, zijn de verkiezingen alweer een tijdje achter de rug. Het kan zijn dat er een nieuw kabinet is gevormd, al lijkt dat niet waarschijnlijk. De politieke verhoudingen zijn immers complex en de vakantie staat voor de deur. In elk geval lieten de verkiezingen pijnlijk de afkalving van het christelijk geloof zien. Allerlei beschouwingen zijn ten beste gegeven. Hoe je een en ander ook taxeert, het ziet er na uit dat het in ons land niet gemakkelijker zal worden om in de Here Jezus te geloven. Waar ik niet zo veel over gelezen heb, is de blijdschap die het volgen van de Here je kan geven.

De ontwikkelingen kunnen somber maken en pessimistisch. We hebben er ook niet zo veel ervaring mee dat de kerk in een minderheidspositie verkeert. Maar die positie is voor de kerk niet uniek. Het is misschien eerder bijzonder te noemen als de kerk aanzien en invloed heeft. Op zich is daar ook niets mis mee. Ook dat is iets wat de Here geeft. Evenals vrijheid, bescherming en rechtszekerheid die een overheid geeft. Je mag daar als kerk dankbaar voor zijn en op een goede manier de mogelijkheden die het biedt, benutten. Tegelijk is het goed om niet te vergeten dat zulke omstandigheden niet de enige zijn waaronder je als christen blij en dankbaar kunt leven.

De evangelist Lucas vertelt in het boek Handelingen hoe de confrontatie van de apostelen met het Joodse Sanhedrin verliep. Ze werden bijna vermoord. Aan het advies van Gamaliël was het te danken dat het bij een strenge waarschuwing bleef die met een geseling gepaard ging. De apostelen mochten het evangelie niet meer verkondigen. De marteling onderstreepte dit voor het geval ze de euvele moed hadden om het spreekverbod te negeren. Lucas vertelt ook hoe de apostelen op deze confrontatie reageerden. Ze ‘verlieten het Sanhedrin, verheugd dat ze waardig bevonden waren deze vernedering te ondergaan omwille van de naam van Jezus’ (Hand. 5:41). En ze gingen door met hun prediking en onderwijs.

Je leest daar gemakkelijk overheen. Maar het is toch heel bijzonder. Hoe kun je na zo’n fysieke marteling blij zijn? Volgens J. van Eck moeten we bij deze marteling denken aan de veertig-min-één stokslagen uit Deuteronomium 25. Na zo’n pak slaag ben je toch eerder gebroken dan blij!

Dat zou je zeggen. Het was de bedoeling natuurlijk ook. Zou zo’n fysieke marteling niet afdoende zijn om de apostelen in hun schulp te laten kruipen? De vijandschap tegen de Here Jezus wil door geweld de verkondiging van het evangelie tegenhouden. Tegelijk is duidelijk dat dit niet lukt. Het effect is omgekeerd. De apostelen zijn blij en gaan door met hun prediking en onderwijs.

Hoe de apostelen er na de marteling lichamelijk aan toe waren, zegt Lucas niet. Natuurlijk hebben ze de fysieke pijn gevoeld. Vermoedelijk hebben ze er nog dagen last van gehad. Wie zal het zeggen. Wordt dat soms niet verteld omdat het niet echt telt? Alle nadruk valt erop dat zij zich *verwaardigd* vonden deze slagen te krijgen. Het was in hun ogen een voorrecht. Het deed zeer, maar ze voelden het als een eer. Daarom waren ze blij.

Het kan je verwonderen dat de apostelen blij waren. Zou je zelf net zo reageren? Deze blijdschap hebben ze wel van de Here Jezus geleerd. Hij zei: ‘Gelukkig zijn jullie wanneer de

mensen jullie omwille van de Mensenzoon haten en buitensluiten en beschimpen en je naam door het slijk halen. Wees verheugd als die dag komt en spring op van vreugde, want jullie zullen rijkelijk beloond worden' (Luc. 6:22-23). Ongetwijfeld hebben de apostelen wat hun overkwam, gezien in het licht van deze felicitatie van de Here. Zijn gelukwens woog voor hen ruimschoots op tegen de vernederende en pijnlijke behandeling die ze moesten ondergaan. En ze wisten van de beloning die de Here hun zou geven in zijn koninkrijk. Ze hadden in deze wereld een taak. Die hebben zij vervuld. Ze wisten intussen dat ze op weg waren naar het koninkrijk van God. Hun werk en hun lijden hier wordt daar beloond.

De apostelen zijn niet de enigen die zo op vervolging en onderdrukking hebben gereageerd. De geschiedenis van de kerk kent meer dan genoeg voorbeelden. Ook in onze tijd hoor je dat over christenen die om het geloof worden vervolgd. Er zijn er die het vele malen zwaarder hebben dan wij in ons vrije Nederland. Het zal hier ook wel niet zo snel gebeuren dat je om de naam van de Here Jezus gemarteld wordt. Wel beleven wij de afkalving van het christelijk geloof. En stap voor stap een afbraak van de ruimte voor wat christelijk is. Het wordt geleidelijk aan steeds moeilijker om in het publieke leven op te komen voor de Here en voor een leefstijl die Hij in zijn Woord aangeeft. We kunnen het als een bedreiging ervaren. We kunnen in onze schulp kruipen, tevreden dat we privé nog kunnen geloven. Beter is het om een voorbeeld te nemen aan de blijdschap van de apostelen en andere kinderen van God, omdat het bij de Here een eer is als je ter wille van het geloof in Hem in verdrukking moet leven. Tenslotte zijn we niet thuis in ons vrije en veilige Nederland, maar als vreemdeling op doorreis naar het koninkrijk van God.

Afgesloten 1 juli 2010.